୩୧-୧୦-୧୯ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ "ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ବାବା ତୁମମାନଙ୍କର ଜୀବନ ନଉକାକୁ ବିଷୟ ସାଗରରୁ କ୍ଷୀର ସାଗରକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି, ଏବେ ତୁମକୁ ଏକୂଳରୁ ସେ କୂଳକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କର ପାର୍ଟକୁ ଦେଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ କାହାକୁ ବି ନିନ୍ଦା କରିପାରିବ ନାହିଁ କାହିଁକି ?

ଉତ୍ତର:- କାହିଁକି ନା ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହା ହେଉଛି ଅନାଦି ଏବଂ ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଡ୍ରାମା । ଏଥିରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଭିନେତା ନିଜ ନିଜର ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି । ଏଥିରେ କାହାର କୌଣସି ଦୋଷ ନାହିଁ । ଏହି ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ମଧ୍ୟ ପୁନର୍ବାର ହେବ । ଏଥିରେ ଟିକିଏ ବି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ଦୁଇଟି ଶବ୍ଦରେ ସାରା ଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ସମାହିତ ଅଛି ?

ଉତ୍ତର:- ଆଜି ଏବଂ କାଲି । କାଲି ଆମେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥିଲୁ, ଆଜି ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଲଗାଇ ନର୍କରେ ପହଞ୍ଚିଛୁ, କାଲି ପୁଣି ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବୁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏବେ ସନ୍ତାନମାନେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛନ୍ତି, ଯେଉଁଠାରୁ ଆସିଛନ୍ତି ସେଠାରେ (ନିଜ ସେବା କେନ୍ଦ୍ରରେ) ଏପରି କେବେ ବି ଭାବନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛୁ, ଏଠାରେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛୁ, ବାବା ଆମକୁ ଏହି ବିଷୟ ସାଗରରୁ ଉଦ୍ଧାର କରି କ୍ଷୀର ସାଗରକୁ ନେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ପାରି କରୁଥିବା ବାବା ମଧ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛନ୍ତି, ସିଏ ଜଣେ ହିଁ ଶିବ ବାବାଙ୍କର ଆତ୍ମା, ଯାହାଙ୍କୁ ହିଁ ସୁପ୍ରିମ୍(ପରମ) ଅଥବା ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭଗବାନ କୁହାଯାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣୁଛ, ଆମେ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଭଗବାନ ଶିବବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ବସିଛୁ । ସିଏ ଏଙ୍କ ଭିତରେ (ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ) ବସିଛନ୍ତି, ଏବଂ ତୁମକୁ ଏହି ବିଷୟ ସାଗରରୁ ପାରି ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ତେବେ ତାଙ୍କୁ ରଥ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ଦରକାର ନା । ନହେଲେ ଶ୍ରୀମତ କିପରି ଦେବେ । ଏବେ ତୁମକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି — ବାବା ଆମର ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ଜୀବନ ରୂପି ନୌକାକୁ ପାରି କରୁଥିବା ନାଉରିଆ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଘର ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ଆମକୁ ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ସେଠାରେ (ସେବା କେନ୍ଦ୍ରରେ) ବସିବା ଆଉ ଏଠାରେ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିବାରେ ରାତି-ଦିନର ଅନ୍ତର ଅଛି । ସେଠାରେ ଏପରି ଭାବିବ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛୁ । ଏଇଠି ହିଁ ଏହାର ଅନୁଭବ ହୁଏ । ଏବେ ଆମେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ । ତେଣୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରାଇଲାବାଲାଙ୍କୁ ଖୁସି ଲାଗିଥାଏ । ଏବେ ଆମେ ପାବନ ହୋଇ ଘରକୁ ଯାଉଛୁ । ଯେପରି ନାଟକର ଆକ୍ଟରମାନେ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ଏବେ ନାଟକ ଶେଷ ହେଲା । ସେହିପରି ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଆମକୁ ଘରକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମେ ଘରକୁ କିପରି ଯାଇ ପାରିବ, ସିଏ ବାପା ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ନୌକାକୁ ପାରି କରୁଥିବା ନାଉରୀ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଲୋକମାନେ ଏହା ଯଦିଓ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ବୁଝିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ନୌକା କାହାକୁ କୁହାଯାଏ, କ'ଣ ଏହି ଶରୀରକୁ ନେଇଯିବେ ? ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଆମର ଆତ୍ମାକୁ ପାରି କରିଦେଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀର ସହିତ ବେଶ୍ୟାଳୟର ବିଷୟ ବୈତରଣୀ ନଦୀରେ ପଡିଛି । ଆମେ ପ୍ରକୃତରେ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ଥିଲୁ, ଆମକୁ ପାରି କରି ନେଉଥିବା ଅର୍ଥାତ୍ ଘରକୁ ନେଇଯାଉଥିବା ପିତା ମିଳିଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେବଳ ତୁମର ରାଜଧାନୀ ଥିଲା ଯାହା ମାୟା ରାବଣ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଛଡାଇ ନେଇଛି । ପୁଣି ସେହି ରାଜଧାନୀ ନିଶ୍ଚୟ ନେବାର ଅଛି । ବେହଦର ବାପା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ ଏବେ ନିଜ ଘରକୁ ମନେପକାଅ । ସେଠାକୁ ଯାଇ ପୁଣି କ୍ଷୀର ସାଗରକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଉଛି ବିଷର ସାଗର (ବିକାରୀ ଦୁନିଆ) ସେଠାରେ ରହିଛି କ୍ଷୀରର ସାଗର (ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ) ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ହେଉଛି ଶାନ୍ତିର ଦୁନିଆ । ତିନୋଟି ଧାମ ଅଛି । ଏହା ତ ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ମିଠା ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ । ଏକଥା କିଏ କହୁଛନ୍ତି, କାହା ଦ୍ୱାରା କହୁଛନ୍ତି ? ସାରା ଦିନ "ମିଠା-ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ଏବେ ଆତ୍ମା ପତିତ, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହିଁ ମିଳିବ । ଏବେ ତୁମେ ବୁଝୁଛ ଆମେ ଖାଣ୍ଟି ସୁନାର ଗହଣା ଥିଲୁ ପୁଣି ଖାଦ ମିଶି-ମିଶି ଅଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଯାଇଛୁ । ଏବେ ସେହି ଅଶୁଦ୍ଧତା କିପରି ଯିବ, ଯୋଗର ଯାତ୍ରାର ଭଟ୍ଟୀ ବା ଭାଟୀ (ଯେଉଁଠି ପୋଡାଯାଏ)ରେ ରହିବାକୁ ହେବ । ଅଗ୍ନିରେ ସୁନା ଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ ନା । ବାବା ବାରମ୍ବାର ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏହି ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ତୁମକୁ ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଉଛି, ତାହା ପ୍ରତ୍ୟେକ କଳ୍ପରେ ଦେଇ ଆସୁଛି । ମୋର ଏହି ଡ୍ରାମାରେ ପାର୍ଟ ଅଛି, ପୁଣି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ଆସି କହୁଛି ଯେ ପିଲାମାନେ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ତୁମର ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ଥିଲା, ଶାନ୍ତିଧାମରେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ରହେ । ତାହା ତ ହେଉଛି ଆମର ଘର । କେତେ ମିଠା ଘର ! ଯେଉଁଠିକୁ ଯିବା ପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ମୁଣ୍ଡ ପିଟୁଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଯିବାକୁ ହେବ ପୁଣି ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ଏହା ତ ପିଲାମାନେ ବୁଝିଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଯେବେ ଦୁଃଖି ହୁଅନ୍ତି ତ କୁହନ୍ତି — ହେ ଭଗବାନ ମୋତେ ନିଜ ପାଖକୁ ନେଇଯାଅ । ମୋତେ ଏହି ଦୁଃଖର ଦୁନିଆରେ କାହିଁକି ରଖିଛ । ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛନ୍ତି ବାବା ପରମଧାମରେ ରହନ୍ତି । ତେଣୁ କହୁଛନ୍ତି

ଭଗବାନ, ମୋତେ ପରମଧାମକୁ ନେଇଯାଅ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ରହିବ । ଏଇଠି ବହୁତ ଦୁଃଖ ଅଛି ତେଣୁ ଡାକୁଛନ୍ତି — ହେ ଭଗବାନ! ଆତ୍ମାର ମନେଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ବିଲକୁଲ୍ ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ମିଳିଛି । ବାବା ପରମଧାମରେ ହିଁ ରହନ୍ତି । ଘରକୁ ହିଁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି । ଏପରି କେବେ କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ମୋତେ ରାଜଧାନୀକୁ (ସତ୍ୟଯୁଗକୁ) ନିଅ । ରାଜଧାନୀ ପାଇଁ କେବେ କହିବେ ନାହିଁ । ବାବା ତ ରାଜଧାନୀରେ ରୁହନ୍ତି ନାହିଁ । ସେ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ହିଁ ରହନ୍ତି । ତେଣୁ ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତି ମାଗୁଛନ୍ତି । ପରମଧାମରେ ଭଗବାନଙ୍କ ପାଖରେ ତ ନିଶ୍ଚୟ ଶାନ୍ତି ହିଁ ଥିବ, ଯାହାକୁ ମୁକ୍ତିଧାମ କୁହାଯାଏ । ତାହା ହେଲା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ରହିବା ସ୍ଥାନ, ଯେଉଁଠାରୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଆସୁଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଘର କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତାହା ହେଉଛି ରାଜଧାନୀ । ଏବେ ତୁମେ କେଉଁଠୁ-କେଉଁଠୁ ଆସିଛ । ଏଠାକୁ ଆସି ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛ । ବାବା ବଚ୍ଚେ-ବଚ୍ଚେ କହି କଥା ହେଉଛନ୍ତି । ବାପା ରୂପରେ ପିଲାମାନେ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି ପୁଣି ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ଅଥବା ଇତିହାସ-ଭୂଗୋଳ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏଇ କଥା କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନାହିଁ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ହେଉଛି ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଘର । ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ତ ହେଉଛି ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟିର କଥା । ବାକି ସତ୍ୟ, ତ୍ରେତା, ଦ୍ୱାପର, କଳିଯୁଗ ତ ଏଇଠାରେ ହିଁ ହୁଏ । ତୁମେ ଏଇଠି ହିଁ ଅଭିନୟ କରୁଛୁ ବାକି ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକରେ କୌଣସି ପାର୍ଟ ନାହିଁ । ଏହା ସାକ୍ଷାତ୍କାରର କଥା । କାଲି ଏବଂ ଆଜି, ଏହା ତ ଭଲ ଭାବେ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର । କାଲି ଆମେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥିଲୁ ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ-ନେଇ ଆଜି ନର୍କରେ ପହଞ୍ଚିଛୁ । ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନର୍କକୁ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଅପାର ସୁଖ ରହିଥାଏ ତେଣୁ କେହି ବି ଡାକନ୍ତି ହିଁ ନାହିଁ । ଏଇଠି ତୁମେ ଶରୀରରେ ଅଛ ତେଣୁ କଥା କହୁଛ । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସର୍ବଜ୍ଞ ଅଟେ ଅର୍ଥାତ୍ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣେ । କିନ୍ତୁ ତାହା କିପରି ଜଣାଇବି! ବିଚାର କରିବାର କଥା ନା ତେଣୁ ଲେଖା ହୋଇଛି - ବାବା ରଥ ନିଅନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମୋର ଜନ୍ମ ତୁମ ସଦୃଶ ନୁହେଁ । ମୁଁ ଯାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରେ । ବାବା ଏହି ରଥର ମଧ୍ୟ ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏଇ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ନାମ ରୂପ (ଶରୀର) ଧାରଣ କରି-କରି ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତେ ଅନାଥ କାହିଁକି ନା ବାପାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅନାଥ, ଅନାଥିନୀ, କୁହାଯିବ । ନିଜ ନିଜ ଭିତରେ ଝଗଡା ଲାଗିଲେ କହନ୍ତି ନା — ଅନାଥଙ୍କ ପରି କାହିଁକି ଲଢେଇ କରୁଛ ! ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ତ ସମସ୍ତେ ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି । ତେବେ ଆତ୍ମା ହିଁ କହିଥାଏ ହେ, ପିଲାମାନେ । ଲୌକିକ ବାପା ମଧ୍ୟ ଏପରି କହନ୍ତି , ବେହଦର ବାପା ମଧ୍ୟ ଏପରି କହୁଛନ୍ତି, ପିଲାମାନେ ତୁମର ଏପରି ଅବସ୍ଥା କିପରି ହେଲା ? ତୁମର କେହି ମୁରବୀ ଅଛନ୍ତି ? ତୁମକୁ ବେହଦର ବାବା ଯେଉଁ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି , ଯାହାଙ୍କୁ ତୁମେ ଅଧାକଳ୍ପ ହେବ ଡାକି ଆସିଛ, ତାଙ୍କୁ କହୁଛ ଗୋଡି-ମାଟି ଭିତରେ ଅଛନ୍ତି । ବାବା ଏବେ ସମ୍ମୁଖରେ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବୁଝୁଛ ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଛୁ । ଏଇ ବାବା ହିଁ ଆମକୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଆମର ନୌକାକୁ ପାରି କରୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଏଇ ନୌକା ବହୁତ ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଇଛି । ତେଣୁ କହୁଛନ୍ତି ଏହାକୁ ପାରି କରି ପୁଣି ଆମକୁ ନୂଆ ଦିଅ । ପୁରୁଣା ନୌକା ବିପଦଜନକ ହୋଇଥାଏ । କେଉଁଠି ରାସ୍ତାରେ ଭାଙ୍ଗି ପଡିବ, ଦୁର୍ଘଟଣା ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ତୁମେ କହୁଛ ଆମର ନୌକା ପୁରୁଣା ହୋଇ ଯାଇଛି, ଏବେ ଆମକୁ ନୂଆ ଦିଅ । ଏହାକୁ ବସ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ କହନ୍ତି ଏବଂ ନୌକା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମକୁ ତ ଏହିପରି (ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କ ଭଳି) ବସ୍ତ୍ର (ଶରୀର) ଦରକାର ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମିଠା ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ, ସ୍ୱର୍ଗବାସୀ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ ? ପ୍ରତି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ତୁମର ଏହି କପଡା ପୁରୁଣା ହୁଏ ପୁଣି ମୁଁ ଆସି ନୂଆ ଦିଏ । ଏହା ହେଉଛି ଆସୁରୀ ଶରୀର । ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଆସୁରୀ । ମନୁଷ୍ୟ ଗରିବ ହେଲେ କପଡା ମଧ୍ୟ ଗରିବର ପିନ୍ଧିବ । ସାହୁକାର ହେଲେ ବସ୍ତ୍ର ସାହୁକାର ସଦୃଶ ପିନ୍ଧିବ, ଏହି କଥା ତୁମେ ଏବେ ଜାଣୁଛ । ଏଠାରେ ତୁମକୁ ନିଶା ଚଢୁଛି ଯେ ଆମେ କାହା ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛୁ । ଯେବେ ସେବା କେନ୍ଦ୍ରରେ ବସୁଛ ତେବେ ସେଠାରେ ତୁମର ଏହି ଅନୁଭୂତି ଆସିବ ନାହିଁ । ଏଇଠି ସମ୍ମୁଖରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ଖୁସି ଲାଗୁଛି କାହିଁକି ନା ବାବା ନିଜେ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ଆଉ କେହି ବୁଝାଇବେ ତ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ କୁଆଡେ କୁଆଡେ ଚାଲି ଯାଉଥିବ । କହନ୍ତି ନା — ଗୋରଖ ଧନ୍ଦାରେ ବୁଡି ରହିଛନ୍ତି । ଅବସର କେଉଁଠି ମିଳୁଛି । ମୁଁ ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛ - ବାବା ଏଇ ମୁଖ ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହି ମୁଖର ମଧ୍ୟ କେତେ ମହିମା ଅଛି । ଗଉମୁଖରୁ ଅମୃତ ପିଇବା ପାଇଁ କୁଆଡେ କୁଆଡେ ଯାଇ ଧକ୍କା ଖାଆନ୍ତି (ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ) । କେତେ କଷ୍ଟକରି ଯାଆନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ବୁଝନ୍ତି ହିଁ ନାହିଁ ଯେ ଏହି ଗଉମୁଖ କ'ଣ ? କେତେ ବଡ ବଡ ବିଜ୍ଞ ମନୁଷ୍ୟ ସେଠାକୁ ଯାଆନ୍ତି , ଏଥିରେ ଲାଭ କଣ ? ଆହୁରି ସମୟ ନଷ୍ଟ ହୁଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତ ଆଦି କଣ ଦେଖିବ । ଏଥିରେ ତ ଲାଭ କିଛି ନାହିଁ । ପାଠ ପଢାରେ ହିଁ ଲାଭ ଅଛି । ଗୀତାରେ ମଧ୍ୟ ପାଠପଢା କଥା ରହିଛି ନା । ଗୀତାରେ କୌଣସି ହଠଯୋଗ ଆଦିର କଥା ନାହିଁ । ସେଥିରେ ତ ରାଜଯୋଗ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ତୁମେ ଆସୁଛ ମଧ୍ୟ ରାଜପଦ ନେବା ପାଇଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ଆସୁରୀ ଦୁନିଆରେ ତ କେତେ ଲଢେଇ-ଝଗଡା ଆଦି ହେଉଛି । ବାବା ତ ଆମକୁ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ପାବନ କରାଇ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ଦେବୀମାନଙ୍କୁ ଅସ୍ତ୍ର ଦେଇଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ଏଥିରେ ଅସ୍ତ୍ର ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । କାଳୀଙ୍କୁ ଦେଖ କେତେ ଭୟାନକ ରୂପ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏସବୁ ନିଜ-ନିଜର ମନର ଭ୍ରାନ୍ତିରେ ବସି ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ଦେବୀମାନେ କ'ଣ କେହି ଏପରି ୪-୮ ଭୁଜା ବିଶିଷ୍ଟ ହୋଇପାରିବେ । ଏହା ହେଉଛି ସବୁ ଭକ୍ତି ମାର୍ଗ । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଏହା ଏକ ବେହଦର (ଅବିନାଶୀ) ନାଟକ । ଏଥିରେ କାହାର ନିନ୍ଦା ଆଦିର କଥା ନାହିଁ । ଅନାଦି ଡ୍ରାମା ତିଆରି ହୋଇଛି । ଏଥିରେ କିଛି ବି ଫରକ ପଡେ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଭକ୍ତି କାହାକୁ କୁହାଯାଏ, ଏହା ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଭକ୍ତି ମାର୍ଗକୁ ପୁନର୍ବାର ତୁମକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହିପରି ହିଁ ତୁମେ ୮୪ ଜନ୍ମର ପରିକ୍ରମା କରି-କରି ତଳକୁ ଆସିବ । ଏହା ଅନାଦି ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ବହୁତ ବଢିଆ

ନାଟକ ଯାହାକି ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଡ୍ରାମାର ରହସ୍ୟ ଜାଣିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହୋଇ ଯାଉଛ ଏହା କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ନା !ଭକ୍ତି କିପରି ଚାଲେ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ କିପରି ଚାଲୁଛି ଏହି ଖେଳ ଅନାଦି ତିଆରି ହୋଇଛି ଏଥିରେ କିଛି ବି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ସେମାନେ ତ କହି ଦିଅନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମରେ ଲୀନ ହୋଇଗଲେ, ଜ୍ୟୋତି ଜ୍ୟୋତିରେ ମିଶିଗଲା, ଏହା ହେଉଛି ସଂକଳ୍ପର ଦୁନିଆ । ଯାହାକୁ ଯାହା ଆସୁଛି ତାହା କହି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଏହା ତ ପୂର୍ବ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଖେଳ । ମନୁଷ୍ୟ ସିନେମା ଦେଖି ଆସନ୍ତି । କ'ଣ ତାହାକୁ ସଂକଳ୍ପର ଖେଳ କୁହାଯିବ ? ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ସନ୍ତାନମାନେ, ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ନାଟକ ଯାହାକି ଅବିକଳ ଭାବେ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ବାବା ହିଁ ଆସି ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସିଏ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ, ଚୈତନ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କଠାରେ ହିଁ ସାରା ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର ଆୟୁ ଦେଖାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କଳ୍ପର ଆୟୁ କ'ଣ ଏତେ ହୋଇପାରିବ । ଯଦି ବାଇସ୍କୋପ୍ (ସିନେମା) ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର ହେବ ତେବେ କାହାର ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ତ ସବୁ କଥା ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଛ । ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର କଥା କିପରି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବ । ତେଣୁ ଏହା ହେଉଛି ସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ । ତୁମେ ହିଁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଅଭିନୟ କଲ । ଏହପରି ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରି କରି ଏବେ ଶେଷରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଛ । ସାରା ବୃକ୍ଷ ବର୍ତ୍ତମାନ ଜୀର୍ଣ୍ଣଶୀର୍ଣ୍ଣ ଅବସ୍ଥାରେ ଆସି ପହଞ୍ଚି ଗଲାଣି । ଏବେ ସେଠାକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ନିଜକୁ ହାଲୁକା (ବୋଝମୁକ୍ତ) କରିଦିଅ । ଇଏ(ବ୍ରହ୍ମାବାବା) ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ହାଲୁକା କରିଦେଲେ ନା, ତେବେ ସବୁ ବନ୍ଧନ କଟିଯିବ । ନଚେତ୍ ପିଲାପିଲି, ଧନ, କାରଖାନା, ଗ୍ରାହକ, ସମ୍ପତ୍ତି, ବାଡି ସବୁ ମନେ ପଡୁଥିବ । ଯଦି ଧନ୍ଦା ହିଁ ଛାଡି ଦେଲ ତେବେ ପୁଣି କାହିଁକି ମନେପଡିବ ? ଏଠାରେ ତ' ସବୁ କିଛି ଭୁଲିବାକୁ ହେବ । ଏହିସବୁକୁ ଭୁଲି ନିଜର ଘର ଏବଂ ରାଜଧାନୀକୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମକୁ ମନେପକାଇବାକୁ ହେବ । ଶାନ୍ତିଧାମରୁ ପୁଣି ଆମକୁ ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ମନେପକାଅ, ଏହାକୁ ହିଁ ଯୋଗ ଅଗ୍ନି କୁହାଯାଏ । ଏହା ରାଜଯୋଗ ଅଟେ ନା । ତୁମେ ରାଜଋଷି ଅଟ । ଋଷି ପବିତ୍ରକୁ କୁହାଯାଏ । ତୁମେ ରାଜପଦ ନେବା ପାଇଁ ପବିତ୍ର ହେଉଛ । ବାବା ହିଁ ତୁମକୁ ସବୁ ସତ୍ୟ ଜଣାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ବି ବୁଝୁଛ ଏହା ହେଉଛି ନାଟକ । ତେଣୁ ସବୁ ଆକ୍ଟରମାନେ ଏଠାରେ ନିଶ୍ଚୟ ରହିବା ଦରକାର । ପୁଣି ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନେଇଯିବେ । ଏହା ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ବରଯାତ୍ରୀ ନା । ସେଠାରେ ବାପା ଏବଂ ସନ୍ତାନମାନେ ରୁହନ୍ତି ପୁଣି ଏଠାକୁ ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ ଆସନ୍ତି । ବାବା ତ ସର୍ବଦା ସେହିଠାରେ ହିଁ ରହୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି -- ମୋତେ ସମସ୍ତେ ଦୁଃଖ ସମୟରେ ହିଁ ମନେ ପକାଇଥା'ନ୍ତି । ସେଠାରେ ପୁଣି ମୁଁ କଣ କରିବି । ତୁମକୁ ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମକୁ ପଠାଇ ଦେଲି ଆଉ କଣ ଦରକାର! ତୁମେ ସୁଖଧାମରେ ଥିଲ ବାକି ଅନ୍ୟ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ଥିଲେ ପୁଣି କ୍ରମାନୁସାରେ ଆସିବାରେ ଲାଗିଲେ । ନାଟକ ଏବେ ଶେଷ ହେଲା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ସନ୍ତାନମାନେ, ଏବେ ବେଖାତିର କର ନାହିଁ । ପବିତ୍ର ତ ନିଶ୍ଚୟ ହେବାକୁ ପଡିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ଡ୍ରାମାନୁସାରେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବ ଭଳି ଅଭିନୟ ଚାଲିଛି । ତୁମ ପାଇଁ ମୁଁ ଡ୍ରାମାନୁସାରେ ପ୍ରତି କଳ୍ପରେ ଆସୁଛି । ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଏବେ ଯିବାକୁ ହେବ ନା । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଏବେ ଏହି କଳ୍ପବୃକ୍ଷଟି ପୁରୁଣା ଏବଂ ଜୀର୍ଣ୍ଣଶୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଗଲାଣି । ଆତ୍ମାକୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ ନିଜକୁ ସମସ୍ତ ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ କରି ହାଲୁକା କରିବାକୁ ହେବ । ଏଠିକାର ସବୁ କିଛି ବୁଦ୍ଧିରୁ ଭୁଲିଯିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଅନାଦି ଡ୍ରାମାକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖି କୌଣସି ପାର୍ଟଧାରୀକୁ ନିନ୍ଦା କରିବାର ନାହିଁ । ଡ୍ରାମାର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝି ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବାର ଅଛି ।

ବରଦାନ:- ବୁଦ୍ଧିର ସଂଗ ଏବଂ ସହଯୋଗର ହାତ ଦ୍ୱାରା ମଉଜର ଅନୁଭବ କରି ଭାଗ୍ୟବାନ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଯେପରି ସହଯୋଗର ଚିହ୍ନ ହାତ ଉପରେ ହାତ ରଖିବାର ଦେଖାଇଥା'ନ୍ତି ସେହିପରି ସଦାସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହେବା — ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ହାତ ଉପରେ ହାତ ରଖିବା ଏବଂ ସର୍ବଦା ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ସାଥୀରେ ରହିବା ଅର୍ଥାତ୍ ମନର ଲଗନ ଅର୍ଥାତ୍ ଆକର୍ଷଣ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ଥିବ । ସର୍ବଦା ଏହି ସ୍ମୃତି ରହୁ ଯେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ବଗିଚାରେ ବାବାଙ୍କ ହାତରେ ହାତ ରଖି ସାଥୀ ହୋଇ ଚାଲିଛି । ଏହା ଦ୍ୱାରା ସବୁବେଳେ ମନୋରଞ୍ଜନ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବ ଏବଂ ସର୍ବଦା ଖୁସି ରହିବା ସହିତ ସମ୍ପନ୍ନ ମଧ୍ୟ ରହିପାରିବ । ଏହିଭଳି ଭାଗ୍ୟବାନ ଆତ୍ମାମାନେ ସର୍ବଦା ଖୁସି ମଉଜର ଅନୁଭବ କରିଚାଲିଥା'ନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଆଶୀର୍ବାଦର ଖାତା ଜମା କରିବାର ଆଧାର ହେଲା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିବା ଏବଂ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବା ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****